

[Knud Kristensen.]

Erhvervsvilkaarene for Landets Erhverv, og gennem Ændring af bestaaende Love i Overensstemmelse med, hvad Tiden kræver, saaledes at Selvhjælpsevnen og Selvhjælpviljen styrkes, fremmes og belønnes og alt det, som hindrer og hemmer Befolkningens Muligheder for eller Interesse i at hjælpe sig selv, fjernes.

Det er vort Maal i den kommende Tid, og det er, som sagt, Forudsætningen for vor Deltagelse i den Samlingspolitik, som de fem Partier, der bygger paa Folkestyrets Grund, nu har indledet. Jeg har Grund til at tro, at dette er Forudsætningen fra alle Sider, og at vi alle er enige om, at der bør gøres en Indsats paa disse Omraader, som kan tjene til at naa det Maal, jeg her har nævnt.

I fuld Fortrøstning til, at der er Vilje hertil fra de forskellige Partiers Side, som nu har besluttet at arbejde sammen i denne vanskelige Tid, er vi gaaet ind i dette Arbejde, og vi haaber og tror, at der ogsaa derigennem skal øves en betydningsfuld Gerning til vort Lands Sikring og vort Lands Fremgang og til Opbygning af Landet for Folket og for Ungdommen og Børnene, som kommer efter os.

Ole Bjørn Kraft: Tiden er ikke til mange Ord. Det er ikke lange Taler eller Diskussioner, Folket venter paa i Dag, men det er Handlinger i Fællesskabets Aand. Tidens nye Vilkaar stiller Krav til alle om ogsaa hos sig selv at skabe den Indstilling, der kan muliggøre, at Folket og Styret kan leve op til de nye Forhold og Krav. To Evner paakalder den Tid, vi lever i, efter min Opfattelse mere end noget andet, to Evner, der ikke synes til daglig at gaa godt i Spand, men som dog ikke er uforligelige Modsætninger: Resignation og Mod. Maaske vil det forbavse nogle, at jeg nævner Resignation. Dermed mener jeg slet ikke Selvgivelsen eller den passive Indvilgen i Forholdenes Udvikling. Den Resignation, jeg tænker paa og paakalder, er Farvellet til en Fortid, der ikke er mere, Viljen til uden Forbehold og Selvgodhed at anerkende de ændrede Vilkaar og Viljen til Forstaaelse og Samarbejde med alle, der er rede til at lade Fortid være Fortid og mødes i den Gerning, som alle kan se nu skal og maa gøres.

Uforstaaeligt vil det ikke være, at før denne Indstilling kan trænge helt og fuldt igennem, vil der være store Vanskeligheder at overvinde. At skabe alt fra nyt er intet Menneske givet, uden Brydninger og Mod-

sætninger kan man ikke forvente, det skal ske; men sætter vi Maalet rigtigt og gaar vi beslutsomt Skridtet fra den gamle Vej til den nye, saa bærer vi med os Haabet om, at Maalet en Dag vil være synligt for os.

Et saadant Skridt var for Folkestyret de fem Partiers Beslutning om at lade al gammel Partistrid fare og gaa ind i et nationalt dansk Samarbejde, en Beslutning, der fandt sit synlige Udtryk i det Fællesudvalg, der skal levendegøre Samarbejdet og muliggøre, at en klar og maalbevidst Fællespolitik til Folkets Tarv og Landets Gavn kan blive ført. Det er ikke gjort med Resolutioner og Tilkendegivelse af Vilje til Samarbejde. „Dog trøsker den, der lidet tror, og ringe Raad gør ringe,“ siger Valdemar Rørdam med Rette. Skridtet er nu gjort. Det staar til os i Gerning at levendegøre vore Tanker, og hertil maa vi paakalde Medarbejderskab ikke blot i vor egen Kreds, men ogsaa udenfor, hos alle, der kan og vil forstaa, at det danske Folks Sammenhold og Fællesvilje er en Betingelse for, at dets Haab kan virkeliggøres, og at Tidens Byrder paa alle Omraader, nationalt og økonomisk, kan bæres, uden at vi styrter.

Ved dette Skridt har vi efter vor Opfattelse sagt et afgørende Farvel til Fortiden og i en ny Form givet Folkestyret en Mulighed for at leve op til Tidens Krav og virkeliggøre i Danmark og paa Dansk, hvad den kræver af os af Nydannelser paa alle Virkeomraader. Den første Betingelse skulde dermed være opfyldt, hvis vi ikke blot i Formen, men ogsaa i Sagen vil handle efter denne Beslutnings Aand og Indhold.

Hertil har vi Brug for Mod, thi Erkendelsen af de nye Vilkaar og Forhold vil nødvendiggøre, at vi handler uden Fordom og traditionel Fastholden ved, hvad vi hver for sig tidligere har ment var rigtigt, men for hvilket Forudsætningerne nu maa være bristet. Det er ikke længere Spørgsmaalet, om dette eller hint var rigtigt før. Det afgørende, det ene afgørende er det, at Folkets Krav til Styret om i saa stor Udstrækning, som det er muligt, at forme dets Vilkaar saa gunstigt aandeligt og materielt, som det er gørligt, opfyldes. Forgæves vil alle vore gode Hensigter være, og ingen Undskyldning vil kunne fri os for en Dom, hvis vi svigter her. Det er ikke alene den gode Mening, men maaske først og fremmest den rigtige Handling, der kaldes paa. Af den vil det blive afgjort, om det, vi i disse Dage med en fast Vilje og et ærligt Sind beslutter, skal faa den store Betydning for vort Folks og vort Styres Fremtid, som vi